

„ Дано Господь ны поживи,
„ Здрави да ся срѣшнимъ.
„ А за сега, азъ сѣрце си
„ Вѣрно ти предавамъ :
„ На тозъ прѣстень на рѣкѣ си —
„ С' него ся залагамъ.
„ А пѣкъ Дешка, безъ да кажи,
„ Своя му подади,
„ Мѣвихъ ся, безъ да знае
„ Нѣкой, безъ да види.

XLV.

Врата-та ся отворихъ
И Радка увлѣзи
Тя гы свари — говоряхъ
Кога в' кѣщи влѣзи
— „ Хайде како да си идимъ
Чи слѣнце застѣда
На будини да помогнемъ
И да дон'семъ водѣ
Това каза и излѣзи
Готова да трѣгва
Ненчо Дешки тихо каза,
Никому да н'казва.
— „ Това Дешке е раздѣла
Догдѣ пакъ ся видимъ
Догдѣ отъ насъ ся завърна
Ный сутрѣ ще вървимъ.
Простихъ ся, раздѣлихъ,
Ненчо си остана,
Деша и Радка отидохъ,
Деша бѣ засмѣна.
Тѣ вѣрвѣхъ, говорѣхъ —
До тѣхъ достигнахъ,
И баща си присрѣшнахъ —
Двѣ-тѣ му казахъ :
„ Кждѣ, тате, ся запѣти,
„ Дали у чичеви?